

امین حسینی

۱۹

بخوان
آین ۱۳۸۲

فصل کاشتن

این قانون خداوندی است که نه دنیاپرستان به همه آنچه می‌خواهند می‌رسند و نه آخرت‌طلبان از دنیا به‌طور کامل محروم می‌مانند. این وضعیت را به راحتی می‌توان در میان افراد جامعه دید.

زندگی این دو گروه با تفاوت‌هایی در امکانات زندگی در گذران است. البته وضعیت فعلی آنها مهم نیست، باید این دو گروه را در پایان کار با هم مقایسه کنیم. در جهان دیگر دنیاطلبان را محروم و نگران خواهیم دید و مؤمنان را امیدوار، شاد و برخوردار. پس مهم عاقبت کار ما آدم‌هاست. و چه زیبا گفته‌اند که در سفر زندگی، نشستن در قطار خوب یا بد، مهم نیست مهم آن است که انسان در ایستگاه خوبی پیاده شود. کاش درک می‌کردیم که برد با آدم‌هایی است که شناخت درستی از زندگی دارند و علاوه بر تلاش برای تأمین نیازهای روزمره، در اندیشه زندگی ابدی خود نیز هستند و با عبادت‌ها و تلاش‌های خالصانه، آخرت خویش را نیز آباد می‌کنند. چقدر خوب است با این نوع شناخت در زندگی برنامه‌ریزی و تلاش کنیم که در آن صورت هم دنیا را خواهیم داشت و هم آخرت را.

منبع: تفسیر نمونه، ج ۲، ذیل آیه مربوطه

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤَتْهُ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ (شوری: ۲۰)
«کسی که زراعت آخرت را بخواهد به او برکت می‌دهیم و بر محصولش می‌افزاییم و آنها که فقط کشت دنیا را می‌طلبند کمی از آن به آنها می‌دهیم، اما در آخرت هیچ بهره‌ای ندارند.»

در این آیه مردم دنیا در برابر نعمت‌ها و روزی‌های خداوند به کشاورزانی تشبیه شده‌اند که بذره‌ای مختلف می‌کارند و در نتیجه محصولاتی متفاوت برداشت می‌کنند. گویی این جهان مزرعه آخرت است و اعمال ما بذرهایی هستند که در این مزرعه کشت می‌کنیم و امکانات الهی همان بارانی است که بر این کشتزار می‌بارد. محصول این کشت‌ها یکسان نیست؛ بعضی بذرها بازدهی کم، کوتاه و زودگذر دارند. اینها کاشت کسانی است که فقط برای دنیا تلاش می‌کنند و هیچ به فکر جهان دیگر نیستند.

اما آنهایی که هم به دنیا و هم آخرت توجه دارند محصولشان پر بار، نامحدود و همیشگی سر سبز است. می‌پرسید چرا این‌گونه است؟

خداوند بزرگ در ادامه آیه به این سؤال پاسخ داده است «ما کشت این گونه افراد را افزایش داده و برکت می‌دهیم.» جالب آن است که خداوند نمی‌فرماید کسی که برای آخرت می‌کوشد از دنیا بی‌نصیب می‌ماند، اما درباره کسی که فقط برای دنیا تلاش می‌کند، می‌فرماید: «کمی از آن - بهره دنیا - به او می‌دهیم، اما چنین شخصی از آخرت هیچ بهره‌ای ندارد.»

